

Arrest

nr. 284 286 van 3 februari 2023
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2022 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). (zaak nr. X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2022 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). (zaak nr. X)

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen (in de zaak nr. X) en de administratieve dossiers.

Gelet op arrest nr. 282 628 van 3 januari 2023 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikkingen van 9 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2022 huwt de moeder van de verzoekende partij, mevrouw U.M., met de vader van de verzoekende partij, dhr. S.J.C. Samen krijgen ze drie kinderen: de verzoekende partij, dhr. S.B. en een dochter U.J.I.

1.2. Op 16 juli 2018 wordt de verzoekende partij alsook haar moeder en broer en zus in het kader van gezinshereniging met dhr. S.J.C. in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 4 juni 2019. Deze machtiging tot verblijf wordt drie maal verlengd, een laatste keer tot 4 juni 2022.

1.3. Op 18 mei 2021 stopt de samenwoning tussen mevr. U.M. en dhr. S.J.C.

1.4. Op 4 maart 2022 ontvangt de verzoekende partij een schrijven van 17 februari 2022 van de verwerende partij waarin bewijzen worden gevraagd teneinde de situatie van de verzoekende partij te onderzoeken in het kader van een intrekking van het verblijf om reden van het ontbreken van een gezinscel.

1.5. Op 10 en 31 maart 2022 en 1 april 2022 legt de verzoekende partij verschillende documenten voor.

1.6. Op 30 mei 2022 scheiden mevr. U.M. en dhr. S.J.C. uit de echt.

1.7. Op 31 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:
(...)

*gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:*³

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene is de zoon van mevrouw U.M. (...) ((...)) en de heer S.J.C. (...) ((...)) hierna de referentiepersoon).

Op 16.07.2018 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 04.06.2019, jaarlijks verlengbaar.

De machtiging tot verblijf werd drie maal verlengd, de laatste keer tot 04.06.2022. Op 26.10.2021 heeft de referentiepersoon ons op de hoogte gebracht dat "een gezinsleven met zijn vrouw niet meer mogelijk is". Hij heeft eveneens laten weten "dat hij de scheiding reeds heeft aangevraagd en dat zijn vrouw niet samen de kinderen wil opvoeden".

Op 17.01.2022 ontving onze dienst bijkomende documenten van de ' referentiepersoon zelf omtrent de ontbrekende gezinscel tussen zichzelf en diens echtgenoot en kinderen. De heer S.J.C. (...) geeft aan dat zijn vrouw U.M. (...) en hun drie kinderen hem kwamen vervoegen via gezinshereniging in 2018. In deze brief bekrachtigt de referentiepersoon dat een gezinscel vormen onmogelijk was "vanwege zijn vrouw die hem het leven moeilijk maakte".

Daarnaast legde de referentiepersoon klachten neer bij de politiezone van Grensleie (dd. 16.11.2021 en 13.10.2021) waar hij bovenstaande situatie aankaart aangezien het onderling communiceren "niet op een fatsoenlijke manier lukt". De opgegeven reden van deze klacht is dat het bezoekrecht van de kinderen niet zou worden nageleefd. Verder geeft de referentiepersoon hierin ook aan dat betrokkene zijn ex-vrouw is en dat geen contact meer mogelijk is.

Uit nazicht van het Rijksregister bleek dat betrokkene niet meer samenwoont met de referentiepersoon sinds 18.05.2021. Verder concluderen wij uit het Rijksregister dat betrokkene zijn ouders gescheiden zijn op 30.05.2022 (Rechtbank van Eerste Aanleg, afdeling Kortrijk, overgeschreven op 16.08.2022 te Wevelgem). Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 18.05.2021 op een ander adres verblijft dan zijn vader, dat de echtscheiding werd uitgesproken tussen zijn ouders, én op basis van bovenstaande informatie die hierboven werd aangehaald, kunnen we concluderen dat betrokkene al geruime tijd tot op heden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art.11, § 2. Nergens in het dossier blijkt hiervan sprake te zijn. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De aanvraag tot de eerste verblijfstitel dateert immers van 16.07.2018, dat is minder dan 5 jaar geleden.

Op 17.02.2022 stelde onze dienst een brief op waarin we bewijzen opvroegen die onze dienst moeten toelaten om de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht." In deze brief stipuleerde onze dienst dat de reden van mogelijke intrekking het ontbreken van de gezinscel is. Het stond betrokkene dus vrij om alle bewijzen en informatie over te maken over de situatie van haar oorspronkelijke reden van verblijf, nl. gezinshereniging met zijn vader.

Volgende documenten werden op 10 en 31.03.2022 voorgelegd:

- Getekende instructie van betrokkene, zijn moeder en zijn broer en zus dd. 17.02.2022.*
- Arbeidsovereenkomst van de moeder voor onbepaalde duur vanaf 06.01.2020 bij "Daoust dienstencheques"*
- Tewerkstellingsattest van "Daoust dienstencheques" dat verklaart dat de moeder sinds 10.10.2019 bij hen tewerkgesteld is.*
- Inschrijvingsformulier cvo Miras van zijn moeder voor Nederlandse lessen voor het schooljaar 2018-2019 - Opleiding Nt2 Threshold 1 mondeling/schriftelijk*
- Inschrijvingsformulier cvo Miras van zijn moeder voor Nederlandse lessen voor het schooljaar 2018-2019 - Opleiding Nt2 waystage mondeling/schriftelijk 1.2*
- Inschrijvingsformulier cvo Miras van zijn moeder voor Nederlandse lessen voor het schooljaar 2021-2022 - Opleiding NT2 Threshold 3 mondeling/schriftelijk 2.3*
- Schoolattest van zijn broer S.B. (...)voor het schooljaar 2021-2022 - Eerste leerjaar van de derde graad ASO Wetenschappen-wiskunde*
- Loonfiches als jobstudent van zijn broer S.B. (...) bij "HUMA BVBA" voor de periode van 04 tot 05.09.2021, van 11 tot 12.09.2021, van 18 tot 19.09.2021, voor 09 en 16.10.2021 en voor 06.11.2021*
- Ingevuld inschrijvingsformulier van betrokkene voor het schooljaar 2021-2022 - Vierde jaar secundair onderwijs TSO Techniek Wetenschap (geen inschrijvingsbewijs)*
- Sollicitatiebewijs bij AGO jobs & HR*

Op 01.04.2022 heeft onze dienst ook nog de volgende documenten ontvangen:

- Schoolattest van zijn zus U.J.I. (...) dd. 31.03.2022 voor het schooljaar 2021-2022 – Vijfde leerjaar*
- Loonfiches van zijn moeder U.M. (...) van de periode september 2021 tot en met februari 2022*

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

De voorgelegde arbeidsovereenkomsten, het sollicitatiebewijs, en de loonfiches van zijn moeder tonen aan dat zijn moeder wenst in te staan voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar kinderen. Een eventuele tewerkstelling (of de wens tot werken) is echter niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf.

Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor zijn levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen. Ook de loonfiches van

zijn broer S.B. (...) als jobstudent zijn een positief element in dit dossier, doch is deze tewerkstelling als student niet voldoende om hem verder te machtigen tot verblijf.

Het bewijs dat betrokkene Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, tonen niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd is in België, noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Deze aangeleverde bewijzen inzake inburgering zijn minimale inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

De moeder verwijst met de schoolattesten naar de scholing van haar kinderen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Men toont niet aan dat een scholing niet elders kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

De kinderen wonen bij hun moeder. Uit het dossier blijkt nergens een bijzondere band met de vader, niettegenstaande aan betrokkene gevraagd is om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantoont (brief dd. 17.02.2022, betekend dd. 04.03.2022). Daarenboven heeft onze dienst naast de vernoemde hoorrechten op 17.02.2022 een aparte instructie opgemaakt op naam van betrokkene (betekend dd. 04.03.2022) waarin wij expliciet vroegen ons de reden over te maken waarom er geen samenwoning meer is en deze aan ons over te maken. Ondanks het feit dat betrokkene in kennis is gesteld van deze instructie, heeft onze dienst van betrokkene hieromtrent geen enkele verklaring ontvangen. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de kinderen in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun vader.

Betrokkene woont nog maar sinds 04.06.2018 in België, dat is minder dan 5 jaar. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Gezien de relatief korte duur van verblijf in België is het echter niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen na onze vraag van dd. 17.02.2022). Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn blijkt nergens sprake.

Kortom, geen van de aangehaalde elementen staan een beëindiging van de machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging van betrokkene in de weg."

1.8. Op 31 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook ten aanzien van de moeder en de minderjarige zus J. van de verzoekende partij een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dienen de moeder en de minderjarige zus van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Bij arrest nr. 284 285 van 3 februari 2023 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.

2. Over de rechtspleging

2.1. Tegen de beslissing vermeld in punt 1.7. dient de verzoekende partij twee verzoekschriften in. Een eerste verzoekschrift wordt ingediend op 14 oktober 2022 om 16u54 (gekend onder rolnummer X). Een tweede verzoekschrift wordt ingediend op dezelfde datum om 23u16 (gekend onder rolnummer X).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen. De voorzitter wijst erop dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift met rolnummer X, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij.

De verzoekende partij vraagt ter terechtzitting om het beroep gekend onder rolnummer X te behandelen.

Gelet op het voorgaande zal de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, oordelen op grond van het door de verzoekende partij aangewezen verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 11 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het motiveringsbeginsel, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing o.a de volgende motivering bevat :

“ ...

Daarnaast legde hij (d.i. de referentiepersoon J.S. (...)) klachten neer bij de politiezone van Grensleie (dd. 16.11.2021 en 13.10.2021) waar hij bovenstaande situatie aankaart aangezien het onderling communiceren “niet op een fatsoenlijke manier lukt”. De opgegeven reden van deze klacht is dat het bezoekreht van de kinderen niet zou worden nageleefd.

“ ...

Op 17.02.2022 stelde onze dienst een brief op waarin we bewijzen opvroegen die onze dienst moeten toelaten om de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij de beslissing ... houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.....

...

De kinderen wonen bij hun moeder. Uit het dossier blijkt nergens een bijzonder band met de vader, niettegenstaande aan betrokkene gevraagd is om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantoont (brief dd. 17.02.2022, betekend dd. 04.03.2022).

...

“

Terwijl

1.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen -minstens onvoldoende-rekening gehouden met “c/e aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”, zoals voorgeschreven door artikel 11 §2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekers moeder en haar echtgenoot, de referentiepersoon, de Heer S. (...) zijn gedurende meer dan 20 jaar gehuwd geweest en kregen tijdens dit huwelijk 3 kinderen, J. (...), F. (...) en B. (...) die intussen respectievelijk 12, 19 en 20 jaar oud zijn.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Heer S. (...) klachten heeft ingediend bij de politie Grensleie op 16.11.21 en 13.10.21 omdat het bezoekrecht niet werd nageleefd.

Deze klachten werden als bijkomende documenten door de Heer S. (...) overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en bevinden zich in het administratief dossier van verwerende partij.

Uit deze klachten blijkt dat er een verblijfsregeling was vastgelegd (bij vonnis dd. 12.07.21).

Waar verwerende partij enerzijds heeft vastgesteld dat verzoekers vader een bezoekrecht heeft en anderzijds geoordeeld heeft dat nergens uit het dossier blijkt dat er een bijzondere band is van de kinderen met hun vader, is de bestreden beslissing tegenstrijdig.

Het bestaan van het bezoekrecht en de klacht om reden dat het bezoekrecht niet werd nageleefd, toont aan dat de Heer S. (...) vraagt dat het hem toegekende bezoekrecht bij vonnis van de Familierechtbank van de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, Afdeling Kortrijk, dd. 12.07.21, wordt nageleefd.

De door de Heer S. (...) neergelegde klachten bij Politie Grensleie tonen aan dat de band met de kinderen hecht is.

Een contact tussen de kinderen en hun vader “via moderne communicatiemiddelen” vanuit het land van herkomst RWANDA zoals verwerende partij aangeeft, zou een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens met zich meebrengen vermits een contact via internet of telefoon niet kan gelijkgesteld worden aan een fysiek contact.

Bovendien doet dit afbreuk aan het door de Familierechtbank opgelegde bezoekrecht.

De lange duur van het huwelijk van verzoekers ouders toont des te meer aan dat de banden tussen de familieleden -met inbegrip van de band tussen vader en kinderen- hecht is en uiteraard veel hechter dan in situaties waar het partnerschap of huwelijk niet zo lang heeft geduurd.

3.

Verzoeker is meer dan 4 jaar geleden aangekomen in België

Hij volgde in het schooljaar 21-22 het vierde jaar secundair TSO Techniek en wetenschap en hiervan werd een attest neergelegd.

Verzoeker heeft zich als jongvolwassene bijzonder goed geïntegreerd in België.

De bestreden beslissing heeft hiermee helemaal geen rekening gehouden.

Ten onrechte maakt de bestreden beslissing gewag van “een verblijf van relatief korte duur in België” (!). Voor verzoeker die 19 jaar oud is maakt een periode van meer dan vier jaar wel degelijk een lange periode uit zijn leven uit.

Verwerende partij hield bovendien geen rekening met het onderwijssysteem in het land van herkomst Rwanda dat sterk verschillend is van het Belgische systeem zodat het vaststaat dat verzoeker in zijn land van herkomst geen aansluiting zal vinden in het onderwijssysteem.

4.

De bestreden beslissing schendt artikel 11 §2 van de wet van 15.12.1980 omdat er geen rekening werd gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsbanden noch met de lange verblijfsduur in België.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd, vindt geen draagkracht in haar motieven, temeer nu deze een tegenstrijdigheid bevat. De schending van hogervermelde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur is aangetoond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de oplegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers toegelicht dat de verzoekende partij gemachtigd was tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat het verblijf beëindigd wordt omdat zij echter niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd wordt onderhoudt, zoals bepaald in artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij de zoon is van mevr. U.M. en dhr. S.J.C., dat zij op 16 juli 2018 in het bezit werd gesteld van een A-kaart, jaarlijks verlengbaar en een laatste keer verlengd tot 4 juni 2022, dat de referentiepersoon de verwerende partij op 26 oktober 2021 op de hoogte bracht dat een gezinsleven met zijn vrouw niet langer mogelijk is, dat hij de scheiding heeft aangevraagd en zijn vrouw niet samen de kinderen wil opvoeden, dat hij op 17 januari 2022 bijkomende documenten overmaakte omtrent de ontbrekende gezinscel tussen zichzelf en de echtgenote en de kinderen, dat hij in een brief bekrachtigt dat een gezinscel vormen onmogelijk was, dat hij ook klachten bij de politie van 16 november 2021 en 13 oktober 2021 neerlegde omdat het bezoekrecht van de kinderen niet zou worden nageleefd, dat de verzoekende partij (lees: de moeder van de verzoekende partij) zijn ex-vrouw is en dat geen contact meer mogelijk is. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet meer samenwoont met de referentiepersoon sinds 18 mei 2021, dat de ouders van de verzoekende partij uit de echt gescheiden zijn op 30 mei 2022, dat gezien de verzoekende partij op een ander adres verblijft dan haar vader en de scheiding uitgesproken werd tussen haar ouders en op grond van bovenstaande gegevens, geconcludeerd kan worden dat de verzoekende partij al geruime tijd tot op heden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die wordt vervoegd en het verblijf derhalve kan worden beëindigd. Ook wordt erop gewezen dat zij niet voldoet aan de uitzonderingsgronden om verder gemachtigd te worden tot een verblijf daar zij nog geen vijf jaar in België verblijft na de afgifte van de eerste verblijfstitel. Voorts wijst de verwerende partij op de brief die zij opstelde op grond van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet en op de verschillende stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd naar aanleiding van deze brief. Er wordt vervolgens verduidelijkt waarom deze stukken geen reden vormen om de verzoekende partij alsnog tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Betreffende de kinderen wordt gesteld dat deze bij de moeder wonen en dat uit het dossier nergens blijkt dat er een bijzondere band met de vader is, niettegenstaande de verzoekende partij gevraagd werd om alle bewijsstukken voor te leggen die de aard en de hechtheid van de gezinsband aantoont, dat haar expliciet gevraagd werd om de reden over te maken waarom er geen samenwonen meer is, dat de verwerende partij echter geen verklaring hieromtrent heeft ontvangen en dat bovendien moderne communicatiemiddelen de kinderen in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun vader. Tot slot wordt er nog gemotiveerd dat de verzoekende partij nog maar sinds 4 juni 2018 in België is, dat dit minder dan vijf jaar is, dat een dergelijk verblijf niet als onoverkomelijk lang kan beschouwd worden waardoor zij geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt, dat gezien de relatief korte duur van het verblijf in België het niet aannemelijk is dat zij geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben in het herkomstland, dat van andere gezinsleden

die eveneens in België wonen, geen sprake blijkt te zijn, waarna besloten wordt dat geen van de aangehaalde elementen een beëindiging van verblijf op grond van gezinshereniging in de weg staan.

Deze motivering laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen van de artikelen 11, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Het blijkt en staat buiten betwisting dat de verzoekende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing houder was van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij verkreeg het verblijfsrecht meer bepaald als kind van een verblijfsgerechtigde derdelander, de heer S.J.C.

De gemachtigde heeft op 31 augustus 2022 beslist om het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken en dit met toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”

De verzoekende partij betwist op zich niet dat de verwerende partij op voormelde grond het verblijf kon intrekken, noch dat zij niet langer een werkelijk gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon die vervoegd werd, doch meent dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met *“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*, zoals voorgeschreven door artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dhr. S.J.C. klachten heeft neergelegd bij de politie omdat het bezoekrecht niet werd nageleefd, dat deze klachten als bijkomende documenten door dhr. S.J.C. aan de verwerende partij werden overgemaakt en zich in het administratief dossier bevinden, dat uit de klachten blijkt dat er een verblijfsregeling was vastgelegd, bij vonnis van 12 juli 2021. Zij vervolgt dat waar de verwerende partij enerzijds vaststelt dat haar vader een bezoekrecht heeft en anderzijds heeft geoordeeld dat nergens uit het dossier blijkt dat er een bijzondere band is met de kinderen, de bestreden beslissing tegenstrijdig is, dat het bestaan van een bezoekrecht en de klacht om reden dat het bezoekrecht niet werd nageleefd aan toont dat dhr. S.J.C. vraagt dat het hem toegekende bezoekrecht bij vonnis van 12 juli 2021 wordt nageleefd, dat de door dhr. S.J.C. neergelegde klachten aantonen dat de band met de kinderen hecht is, dat het contact tussen de kinderen en de vader via moderne communicatiemiddelen vanuit Rwanda zoals de verwerende partij aangeeft, een schending van artikel 8 van het EVRM zou meebrengen vermits een contact via internet of telefoon niet gelijkgesteld kan worden aan fysiek contact, dat dit bovendien afbreuk doet aan het door de familierechtbank opgelegde bezoekrecht. Zij stelt ook dat de lange duur van het huwelijk van haar ouders des te meer aan toont dat de banden tussen de familieleden, meer bepaald de band tussen vader en kinderen, hecht is. Zij meent dan ook dat de bestreden beslissing artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet schendt omdat er geen rekening werd gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband met haar vader, dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en geen draagkracht vindt in haar motieven, temeer deze een tegenstrijdigheid bevatten.

3.7. Artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

3.8. Betreffende de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing enerzijds gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gezinsleven onderhoudt met de referentiepersoon daar zij sinds 18 mei 2021 op een ander adres verblijft dan haar vader en anderzijds dat de kinderen bij hun moeder wonen en uit het dossier nergens blijkt dat er een bijzondere band is met de vader niettegenstaande gevraagd werd hiertoe bewijsstukken over te maken, dat bovendien moderne communicatiemiddelen de kinderen in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun vader.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat dhr. S.J.C. klachten heeft neergelegd bij de politie omdat het bezoekrecht niet werd nageleefd, dat deze klachten als bijkomende documenten door dhr. S.J.C. aan de verwerende partij werden overgemaakt, dat uit de klachten blijkt dat er een verblijfsregeling was vastgelegd, bij vonnis van 12 juli 2021, dat de verwerende partij enerzijds vaststelt dat haar vader een bezoekrecht heeft en anderzijds heeft geoordeeld dat nergens uit het dossier blijkt dat er een bijzondere band is met de kinderen, dat het bestaan van een bezoekrecht en de klacht om reden dat het bezoekrecht niet werd nageleefd aan toont dat dhr. S.J.C. vraagt dat het hem toegekende bezoekrecht bij vonnis van 12 juli 2021 wordt nageleefd, dat de door dhr. S.J.C. neergelegde klachten aantonen dat de band met de kinderen hecht is en de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en geen draagkracht vindt in haar motieven.

De Raad stelt immers vast dat de verwerende partij blijkens de bestreden beslissing op de hoogte is van de stukken voorgelegd door de referentiepersoon, zijnde de vader van de verzoekende partij, waaruit blijkt dat er sprake is van een bezoekrecht van de vader. Zo motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing; *“Op 26.10.2021 heeft de referentiepersoon ons op de hoogte gebracht dat “een*

gezinsleven met zijn vrouw niet meer mogelijk is". Hij heeft eveneens laten weten "dat hij de scheiding reeds heeft aangevraagd en dat zijn vrouw niet samen de kinderen wil opvoeden". Op 17.01.2022 ontving onze dienst bijkomende documenten van de 'referentiepersoon zelf omtrent de ontbrekende gezinscel tussen zichzelf en diens echtgenoot en kinderen. De heer S.J.C. (...) geeft aan dat zijn vrouw U.M. (...) en hun drie kinderen hem kwamen vervoegen via gezinshereniging in 2018. In deze brief bekrachtigt de referentiepersoon dat een gezinscel vormen onmogelijk was "vanwege zijn vrouw die hem het leven moeilijk maakte". Daarnaast legde de referentiepersoon klachten neer bij de politiezone van Grensleie (dd. 16.11.2021 en 13.10.2021) waar hij bovenstaande situatie aankaart aangezien het onderling communiceren "niet op een fatsoenlijke manier lukt". De opgegeven reden van deze klacht is dat het bezoeksrecht van de kinderen niet zou worden nageleefd. Verder geeft de referentiepersoon hierin ook aan dat betrokkene zijn ex-vrouw is en dat geen contact meer mogelijk is."

Hoewel de stukken die de verwerende partij in de bestreden beslissing vermeldt – en waarvan zij aldus kennis heeft – niet aanwezig zijn in de administratieve dossiers neergelegd naar aanleiding van de verzoekschriften ingediend door de verzoekende partij, heeft de Raad er kennis van door middel van het neerleggen van deze stukken in het administratieve dossier in de zaak 283 899 betreffende het beroep vermeld in punt 1.8.

Voormeld administratief dossier bevat een schrijven van dhr. S.J.C. van 22 november 2021 waarin hij onder meer stelt dat in 2021 alles veranderde doordat zijn vrouw hem het leven moeilijk maakte en hij verkoos om alleen te gaan wonen opdat hij zich zou kunnen bezighouden met de kinderen zonder discussies met zijn vrouw die zeer agressief geworden was, dat hij dit niet direct heeft gemeld daar hij dacht dat zij elk van hun kant, het vonnis volgend, zouden zorgen voor de kinderen doch dat dit niet mogelijk was daar zij profiteerde van de banden die zij gesmeed had met de kinderen tijdens zijn afwezigheid, dat zij hem de kinderen heeft ontnomen en hen manipuleert en het vonnis wil veranderen en de kinderen als wapen gebruikt. Het administratief dossier bevat ook de klacht van 13 oktober 2021 waarin dhr. S.J.C. onder meer verklaart "Ik wens opnieuw klacht neer te leggen lastens U.M. (...), mijn ex-vrouw, voor de niet-naleving van de verblijfsregels inzake mijn dochter J. (...). Het vonnis van de familierechtbank dd. 12/07/2021 voorziet in een week-weekregeling voor mijn dochter. Ik ga ze ophalen de zondag om 18uur en dan zou ze bij mij blijven tot de zondag er op 18 uur. Sedert het vonnis heb ik, behalve in het begin 1 week, nog nooit de kans gekregen om mijn dochter week om week te zien. Mijn ex vindt dat ik enkel recht heb op mijn dochter in het weekend. Ze heeft mijn dochter overtuigd dat het zo moet verlopen. Mijn probleem is dat ik heel verbonden ben met mijn dochter. We doen veel samen. Zoals bezoeken aan vriendinnetjes, cinema, restaurantbezoek en speelpleinbezoek. We gaan ook samen op vakantie. (...) J. (...) kwam na school terug tot bij mij zoals afgesproken met J. (...). Dinsdag zijn we samen naar school gegaan (...). Het probleem is, denk ik, dat als de mama zegt dat ze bij mij mag blijven dat J. (...) dit zal doen maar mijn ex zal waarschijnlijk zeggen dat J. (...) niet mag en dan zal J. (...) dat niet doen. Mijn vrouw heeft een grotere invloed dan ikzelf op mijn dochter omdat ze lange tijd samen waren in Rwanda toen ik hier was om mijn immigratieprocedure af te ronden. (...) Ik kan ook niet meer telefoneren met J. (...). Ik heb haar daarvoor nochtans een gsm gegeven. Maar blijkbaar mag ze niet meer opnemen want vorige week lag de gsm af. Ik wens dat mijn ex het vonnis naleeft en mijn dochter aanmoedigt om een ganse week bij mij te blijven. Mijn vrouw moet ophouden met mijn kinderen te veel te verwennen en hen op die manier tegen mij op te zetten. Ik wil deelnemen aan de opvoeding van mijn dochter. Voor mijn vrouw is het een kwestie van geld. Voor mij is het een kwestie van de deelname in de opvoeding en mijn taak als ouder uit te kunnen voeren." evenals een klacht van 26 oktober 2021 waarin dhr. S.J.C. onder meer verklaart "Ik wens opnieuw klacht neer te leggen lastens mijn ex U.M. (...) voor het niet respecteren van de verblijfsregeling zoals voorzien in het vonnis van de familierechtbank inzake mijn dochter J. (...)." en een klacht van 16 november 2021 waarin de dhr. S.J.C. verklaart "Op heden wens ik aangifte te doen van niet naleven bezoeksrecht door mijn ex U.M. (...). Ik ziet in een echtscheidingsprocedure met M. (...), ik was gehuwd met haar van 2022 en verliet de echtelijke woonst in mei 2021. Uit ons huwelijk hebben wij drie kinderen samen, twee van hen zijn al volwassen. J. (...) onze dochter is nog minderjarig, zij is 11 jaar. Voor haar werd door de familierechtbank reeds een vonnis opgesteld met betrekking tot het bezoeksrecht. Het is zo dat er voor J. (...) een week/week regeling is met wissel op zondag om 18.00 uur. J. (...) was in de herfstvakantie nog bij mij tot zondag 7 november 2021, daarna ging ze terug naar haar moeder. Zondagmiddag 14/11/2021 diende ik J. (...) terug op te halen omdat het weer de start was van mijn week. Ik stuurde omstreeks 12.00 uur een mail naar mijn ex om af te spreken om J. (...) op te halen. Op die mail kwam geen reactie. Ze reageert eigenlijk nooit als ik haar iets stuur. Ik heb mij dan om 18.00 uur aangeboden aan haar woning zoals voorzien in het vonnis om J. (...) op te halen. Toen ik bij de woning kwam was alles er dicht, er was nergens licht in de woning en de rolluiken waren naar beneden. Op mijn aanbellen kwam geen reactie. Daarop heb ik de plaats verlaten. Ik ben ervan overtuigd dat mijn ex dit doet om

ervoor te zorgen dat het vonnis wordt aangepast zodat ik geen recht meer heb op mijn kinderen. Er is geen contact mogelijk met mijn ex, ze heeft mij ook al geblokkeerd op whatsapp. Ook onze oudste kinderen die al volwassen zijn kan ik niet contacteren want zij mogen van hun moeder geen contact hebben met mij. Ik zou willen dat mijn ex normaal doet en dat het vonnis, zoals het door de familierechtbank werd opgesteld, gevolgd wordt. Het is de vierde keer dat ik aangifte doe bij jullie diensten van niet naleven bezoeksrecht."

De stelling in de bestreden beslissing dat de kinderen bij hun moeder wonen is aldus foutief daar het jongste kind, de minderjarige zus van de verzoekende partij, regelmatig bij haar vader woont. De stelling dat uit het dossier nergens een bijzondere band met de vader blijkt, is kennelijk onredelijk ten aanzien van de minderjarige zus van de verzoekende partij, minstens blijkt niet waarom, niettegenstaande voormelde gegevens zich in het administratief dossier bevinden, geoordeeld dient te worden dat er geen bijzondere band van de minderjarige zus met de vader blijkt.

Op deze gronden werd dan ook bij arrest nr. 284 285 van 3 februari 2023 de intrekking van het verblijf ten aanzien van de moeder en van de minderjarige zus J. van de verzoekende partij door de Raad vernietigd, zodat heden de moeder en de zus van de verzoekende partij thans weer een verblijf genieten. Immers brengt een vernietiging de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden (*"status quo ante"*) (RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489).

3.9. Het is de Raad *in casu* niet duidelijk of de verwerende partij zonder voornoemde foutieve vaststelling dat de kinderen bij de moeder wonen en zonder de kennelijk onredelijke vaststelling dat nergens uit het dossier een bijzondere band van de kinderen met de vader blijkt (en bij het behoud van een verblijf door de moeder en de minderjarige zus) eveneens zou geoordeeld hebben dat geen van de aangehaalde elementen een beëindiging van de machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging van de verzoekende partij in de weg staan. Immers wordt er in de bestreden beslissing over de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de verzoekende partij met haar gezin enkel gemotiveerd vanuit de – aldus foute – premisse dat de kinderen allen bij hun moeder wonen en uit het dossier geen bijzondere band met de vader blijkt, en er aldus met andere woorden geen sprake is van een verbreking van de gezinscel tussen de moeder en alle kinderen en alle kinderen onderling.

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling over de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de verzoekende partij in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.10. Het feit dat de stukken niet aantonen dat er nog een werkelijk gezinsleven wordt beleefd met de referentiepersoon, de vader, en dat de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, zoals aangehaald in de nota met opmerkingen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar de verwerende partij nog betoogt, in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van bijkomende afhankelijkheidsbanden zoals vereist voor meerderjarige familieleden, dat niet duidelijk kan afgeleid worden dat zij alhier een werkelijk gezins- en familieleven heeft, betreft dit een *a posteriori* motivering die geenszins uit de bestreden beslissing blijkt. Dergelijke motivering in de nota met opmerkingen vermag niet het vastgestelde gebrek in de motivering van de bestreden beslissing recht te zetten. Waar de verwerende partij opmerkt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat het voorgehouden gezinsleven niet in het gedrang komt, kan zij gevolgd worden doch doet ook dit geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers dient op grond van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet ook bij *"de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf"* rekening te worden gehouden *"met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon"*. Waar de verwerende partij in haar verweernota ook nog opmerkt dat het voorgehouden gezinsleven met haar minderjarige zus evenmin in het gedrang komt nu het tijdelijk verblijf van haar zus en moeder eveneens werd ingetrokken, herhaalt de Raad dat bij arrest nr. 284 285 van 3 februari 2023 de intrekking van het verblijf ten aanzien van de moeder en van de minderjarige zus J. van de verzoekende partij door de Raad werd vernietigd, zodat heden de moeder en de zus van de verzoekende partij thans weer een verblijf genieten.

3.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2022 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14~~ter~~) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER